

голѣми. Шейдула обеднѣлъ още повече. Почналъ да се оплаква на съседитѣ си.

— Ахъ, азъ несчастния! — съвсемъ ме забрави дѣдо Господъ. На другитѣ праща много и премного, а на мене — нищичко. Че да ми дадатъ поне мѣничко отъ своето. . . А съсѣдитѣ само клатели глави и казвали:

— Богъ е добъръ, Шейдула, той и на тебъ ще помогне.

А въ кжши децата плачатъ гладни, жена му се кара, че е мързеливъ и не работи. Шейдула само едно знае:

— Трайте! Богъ е добъръ. Той и на насъ ще помогне.

Най-после неможло да се трае вече. А и на Шейдула дошла една мисълъ въ главата.

— Знаешъ ли какво ще направя? — казалъ той на жена си.

— Ще ида при дѣдо Господъ. Ще го подсетя. — Той сигурно ни е забравилъ.

Жена му одобрила това и радостно го изпратила на пѣтъ.

Вървѣлъ Шейдула, вървѣлъ три дни и три нощи, а все още не можелъ да стигне до дѣдо Господа.

— Я гледай, — мислелъ си той, — колко далечъ живѣе дѣдо Господъ! Затова той забравя хората!

На среща му се задалъ единъ посталъ, изгладнѣлъ вълкъ. Вълкътъ плачелъ съ сълзи и се молилъ:

— Кжде отивашъ, добри човѣче?

— А че, отивамъ при дѣдо Господа да моля за помощъ, — казалъ Шейдула.

— Моля ти се добрий човѣче, — замолилъ се вълкътъ. — Помоли го и за мене. Три години става ужасна болестъ ме мжчи. Стомахътъ ме боли. Виждашъ ли колко съмъ измършавялъ и отслабналъ. Дано Богъ се смили надъ мене и ми прати или смъртта или ме излѣкува.

— Добре, добре, — казалъ Шейдула, — ще Го помоля и за тебе.